

Шта да се ради?

Коментари мог претходног текста у овој рубрици (од 22. јуна) мање или више су позитивни, мање или више објективни, али заједно посматрани неодољиво вуку на само једну страну. На ону страну на којој и даље живе Срби којима је стало до Србије. Они који се још увек питају: Има ли наде за српско Косово?

Шта не би требало да се ради?

Нажалост, оно што је већ стигао да уради нови председник Србије. Његова изјава “Мислим да никада нећу бити председник у Приштини“, изазвала је вапај српског живља јужно од Ибра. Њихов став је да их је председник том изјавом издао. Сваки частан човек, посебно политичар, мора да увек има на уму логику моћника: ко изда јужно од Ибра, издаће и север, питање је само јачине притиска. Јасно је да не треба да се ради ни оно што је урадио наш дојучерашњи председник, руковавши се са извесном особом “на маргинама“ састанка у Дубровнику. Што је најинтересантније, у насталој гужви око тога једино се није званично огласио онај кога је Тадић тамо могао и да представља, а то је Демократска странка. Пошто се овај списак већ одужио, завршимо га са Борком Стефановићем, перјаницом такозваних преговора о техничким питањима. Са колико је само ентузијазма тај човек ушао у читаву причу. Као да све почиње од њега и као да ће он све успети да реши. Никада нећу заборавити дирљиво-патетичну сцену када након једних од првих “врућих“ састанака са немачким генералом, командантом КФОР-а, одбија да присутним новинарима да изјаву, јер жели да прво оде до барикада и тамо браниоцима лично саопшти резултате састанка. А, како се завршило? Тиме што су председници општина позвани у Београд да им се саопште ставови тог званичног Београда, убудуће обавезно и њихови ставови.

Шта не сме да се не зна?

“Косово за визе“, или шта (не)сме да се ради

Пише: Коста Драганић
понедељак, 16 јул 2012 13:49

